

ANGELUS

Zpravodaj farností Hustopeče nad Bečvou, Špičky, Černotín a Běloutín

4. neděle v mezidobí

28. leden 2018

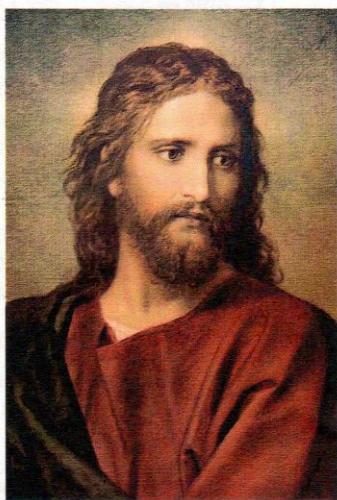
číslo 4.
ročník XIII.

Přispěj nám, Bože, na pomoc a shromáždí svůj lid,
abychom chválili tvé svaté jméno.

1. čtení: Dt 18,15-20 2. čtení: 1 Kor 7,32-35 Ev.: Mk 1,21-28

**Žl 95 Kéž byste dnes uposlechli jeho hlasu!
Nezatvrzujte svá srdce!**

Svorníkem všech mých kázání je jediné jméno

“Co je srdcem tvých kázání? Na co chceš upoutat pozornost?,” zeptal se v knižním rozhovoru Aldo Maria Valli papežského kazatele, otce Raniera Cantalamessy.

Mám-li se to pokusit vystihnout, pak svorníkem všech mých kázání je jediné jméno: Ježíš Nazaretský. Nedokážu přednést promluvu, ať už dlouhou nebo krátkou, která by nebyla zacílena na jeho osobu. Mluvím velmi často o Duchu Svatém a nových Letnicích, ale to je vlastně jedno a totéž téma, protože právě Duch Svatý nám dává pravdivě poznat, oživuje nám a zpřítomňuje Ježíše. S Duchem Svatým lze odhalit rozdíl mezi Ježíšem jako tzv. osobností a Ježíšem jako osobou. To byl i jeden z velmi jasných důsledků mého křtu v Duchu. Dlouhá léta jsem se zabýval naukou o Kristu — a Duch Svatý mě naučil přejít od christologie ke Kristu! Jiné téma, které nosím hluboko v srdci, je to, co nazývám „odvážným

krokem“ víry, což se zpravidla zužuje na slavnou nauku o ospravedlnění zdarma skrze víru. Zvláště při setkáních s kněžími nezapomínám připomínat to, co odlišuje křesťanství ode všech ostatních náboženských nabídek. Každé náboženství či náboženská filosofie začíná tím, že řekne lidem, co je třeba udělat pro svou spásu. Bývají to intelektuální

spekulace, popisy askeze, ale funguje to vždy stejně: Spásu získáš na konci takovéto cesty. Křesťanství však nezačíná tím, že by řeklo lidem, co musí dělat pro svou spásu. Začíná tím, co všechno Bůh v Kristu už pro jejich spásu udělal. Začíná darem, nikoli povinností. Jistěže tu je prostor pro lidskou aktivitu, snažení a dobré skutky, pro plody Ducha a křesťanské ctnosti (srov. Ef 2,8-10), ale ty jsou výsledkem milosti, ne jejich příčinou. Máme i přikázání a jedno z nich je tím „největším ze všech“ přikázání ale ve vztahu k Bohu nezaujímají první místo: nad nimi stojí dar.

Křesťanství je náboženstvím milosti, jeho zákon Pavel označuje jako „zákon Ducha“. Ten jistojistě vybízí ke konání dobrých skutků a k zachovávání přikázání, ne však z donucení, ale svojí přitažlivostí. Jelikož jsme poznali Boží lásku, rádi uskutečňujeme věci, které nám přikazuje. Bůh už není pánem, ale otcem, a člověk není už otrokem, ale synem. Často opakují jednu tezi: První křesťané měnili svými mravy zákony státu, třeba ve vztahu k rodině a potratům. Nemůžeme tedy v dnešní době chtít dělat opak, tedy měnit mravy lidí prostřednictvím zákonů státu. Stejně jako jiní, i já vycházím ve svých úvahách z toho, co naplňuje můj život a modlitbu. Nejde jen o to, co dělám (to málo!), ale také o to, co toužím dělat. Snažím se uvádět do života radu jednoho dávného pouštního otce Izáka z Ninive. Dával ji těm, kdo musí hovořit o duchovních věcech, ke kterým zatím svým životem nedozráli: „Mluv o nich jako ten, kdo patří mezi učedníky, ne autoritativně. Nejprve pokoř svou duši a staň se nejmenších z tvých posluchačů.“ Občas jsem si v duchu Hospodinu postěžoval: „Když mě posíláš do světa, abych mluvil neustále o modlitbě, lásce a dalších ctnostech, proč mi nedáš a nenaučíš trochu více milovat a modlit se, abych věděl, o čem mluvím?“ Zdálo se mi, že jsem dostal následující odpověď: „Raniero, o čem mluvíme horoucněji? O tom, co už vlastníme, anebo o tom, po čem, teprve toužíme?“ Odpověděl jsem: „O tom, po čem toužíme!“ Hlas: „Tak o to dále usiluj a nepřestávej o tom mluvit!“

www.vojtechkodet.cz

KOUTEK PRO DĚTI

21. Rvačka

„Co to je? Nové učení plné moci. I nečistým duchům přikáže, a poslechnou ho.“

Ten den byli všichni neklidní. Dokonce ani Johanka nedávala ve vyučování pozor a paní učitelka ji musela napomenout. Jonáš s Honzíkem se dohadovali, kdo se na lavici víc roztahuje, a holky se o přestávce pohádaly kvůli úplné hlouposti. Vlastně ani nevěděly, čím to začalo. Martina od rána nebavilo být hodný, a jak se pořád pošťuchoval s kluky, shodil z okna květináč. Keramická nádoba se rozbila na kousky a rostlinka v ní se ulomila. Všichni rázem ztichli a zaraženě hleděli na to nadělení. Tomáš neodolal a hned si rýpnul: „No páni, to bude výprask.“ Martin se bleskově otočil, skočil na něj a už se váleli v jednom klubku na zemi. Paní učitelka nevěřila svým očím. Jenom na pár vteřin si odskočila do kabinetu, kam nesla sešity, a ve chvílce taková hrůza. Oba výtržníci byli umazaní od mokré hlíny a ne a ne se pustit. „Kluci, pomozte mi,“ nemohla paní učitelka vzteklouny od sebe oddělit a ohlédla se na Jonáše. Ten popadl Martina, David Toma a společnými silami se jim podařilo rvačku ukončit. „Tak to bylo opravdu naposledy, co jste tady něco takového předvedli,“ zlobila se paní učitelka. „Oba tatínky si hned pozvu do školy.“ „Klidně, tatka stejně odjel na pár týdnů s kamionem pryč,“ funěl ještě Tomáš, ale už se tvářil vítězoslavně a sebejistě. Martin mlčel. Věděl, co ho doma po takovém rozhovoru čeká. Křik byl u nich na denním pořádku a pro ránu tatka taky daleko nechodil. Sedl si do lavice a do konce vyučování byl jako zařezaný. „Jonáši, nemohli bychom Martinovi nějak pomoci? Víš, aby se pořá-

nebral,“ napadlo Johanku. „Já vážně nevím jak,“ zavrtěl bezradně hlavou Jonáš. „Já taky ne, ale třeba bychom mohli zajít k našemu kaplanu Petrovi. Možná by nám poradil,“ neztrácela naději Johanka. Protože Jonáše nic lepšího nenapadlo a protože Johanka se uměla opravdu přimlouvat, podařilo se jim přesvědčit otce Petra, že jim v tom pomůže. Hned druhého dne se vydal kaplan do školy promluvit si s paní učitelkou. Slíbil jí, že si Martina na určitou dobu vezme na starost, že mu chlapsky vysvětlí, kde dělá chybu a kde se chová správně, že se mu pokusí věnovat. A tak protentokrát ještě tatínky do školy nikdo nevolal. Martin zkroušeně čekal jeden den, dva dny, a když se nic hrozného nedělo, zeptal se paní učitelky, jestli už tatku zavolala. „Poděkuj kaplanu Petrovi, ten se tě zastal,“ vysvětlila mu paní učitelka. Martin byl opravdu vděčný. Mladý kněz se mu moc líbil. Nebude snadné zbavit se svých špatných návyků. Ale Martin se pevně rozhodl, že se o to pokusí. „Jonáši, tebe bych nikdy nepraštil, ani Johanku ne, vy jste bezva kamarádi. A toho Ježíše, co o něm mluvil pan kaplan, taky ne. Když je to jeho nejlepší kámoš...“ uzavíral pomalu kapitolu svého starého života Martin.

Otázky: Máš nějakou špatnou vlastnost? Za co se na tebe doma nebo ve škole zlobí? Zkoušíš se změnit? Jak? Dokáže se člověk změnit sám nebo potřebuje pomoc? Kdo ti pomáhá, abys byl dobrý? Komu ty pomáháš a jak?

Modlitba: Pane, tys vyháněl zlé myšlenky od lidí pryč. Pomáhals jim, aby se uměli poprat jen se svými špatnými vlastnostmi, ne s druhými lidmi. Děkuji ti, že mi stále přinášíš radost, pokoj a sílu k dobrému životu.

Kdo je silný, umí se ovládat a používá sílu jen na pomoc slabým. Pokus se o to i ty.

Divné slovo pokora

Slovo pokora se zdá divné a archaické. Má ještě dnes nějaký praktický význam?

Latinské slovo humilitas souvisí se slovem humus, tzn. „země“. Je-li člověk zemitý, stojí-li pevně na nohama na zemi, pak je „humilis“ – pokorný. Znamená to, že zná své přednosti i omezení, své klady i zápory, umí pravdivě reflektovat svůj život, své jednání a své hranice... Pokorný člověk ví, že dokáže jak skvělé věci, tak i věci zlé. Pokorný člověk ví, že je omezen svými náladami, pocity, zraněními, svými pudy a potřebami. Jen takový člověk může být prospěšný sobě a svému okolí. Naopak člověk, který se neodvažuje pohlédnout na sebe pravdivě, je slepý a v důsledku toho musí být arogantní a hrubý a násilnický. Pyšný.

Přesná poloha na mapě – nutná pro cestu dál

Pokorní lidé nejsou ti, kteří ze sebe dělají trpaslíky, kteří nepřevzou žádný úkol, protože si nevěří. Nejsou to ti, kteří pokrytecky říkají: Já, nejmenší z nejmenších. Jsou to naopak ti, kteří se přiznávají ke svému pravdivému obrazu, a vystupují tudíž skromně. Vědí, že i v nich jsou všechny propasti světa, a proto se nad nikoho nepovyšují a nikoho neodsuzují. A protože se sami sklonili k hlíně své pravdy, mohou se stát posly pokory, kteří dovedou napřimovat lidi ohnuté a ztroskotané.

Pokoru lze přirovnat k tomu, když si na cestě autem, či v přírodě (nebo na moři) potřebujeme jednoznačně určit svou polohu na mapě. Ať už jsme se svou momentální polohou spokojeni, nebo ne, jen díky přesně určené poloze se můžeme dostat dále ve směru, kam chceme... Pokud si nalháváme, že jsme jinde, než opravdu jsme, nemůže to vést správným směrem.

Pokora jako odvaha k pravdě byla vždy pro křesťany výzvou. Pokud někoho jeho duchovní cesta učinila člověkem povýšeným, který se vyvyšuje nad druhé, koho ovládají pudy a nálady, ten se s pravdou o sobě ještě nesetkal a jeho působení mělo vždy negativní dopad na něho samotného, na jeho okolí a v posledku i na dějinný vývoj.

Humilitas má cosi společného i s humorem. Pokorný člověk mívá smysl pro humor. Dovede se smát sám sobě, má k sobě odstup. Umí se na sebe podívat s nadhledem, protože si dovolil být takový, jaký je: člověkem země i nebe; plným chyb a slabostí a zároveň lásky hodným, drahým.

Přeji ti, abys ve světle pokory nacházel odvahu přijmout sám sebe se svou pozemskostí a se svým člověčenstvím. Pak z tebe bude moci naděje a důvěra přecházet na všechny, s nimiž se setkáš. Skrze pokoru kolem tebe bude moci vzniknout prostor, v němž najdou lidé odvahu k sestupu do vlastní skutečnosti, a tím i k výstupu k pravému životu.

POŘAD BOHOSLUŽEB

od 28. 1. do 4. 2. 2018

Liturgický kalendář	Místo	Čas	Úmysl mše svaté
4. neděle v mezidobí 28. 1.	Hustopeče	8:00	Za živou a † rodinu Hrabínovu
	Špičky	9:30	Za živou a † rodinu Vyhnánkovu
	Bělotín	11:00	Za živé a † farníky
Pondělí 29. 1. <i>sv. Sulpicius</i>	Špičky	16:30	Na úmysl dárce
Středa 31. 1. <i>sv. Jan Bosko</i>	Černotín	16:30	Za † Marii Šnejdrlovou, manžela, dvo a živou rodinu
Čtvrtek 1. 2. <i>sv. Pionius</i>	Bělotín	14:00	Requiem za † Františka Číhala
Pátek 2. 2. <i>Uvedení Páně do chrámu, svátek</i>	Hustopeče	16:30	Za † Františka Jambora, rodiče, syna Pavla, vnuka, živou a † rodinu
			Za † Antonína Frydrycha a rodiče, Františka Knápka, živou a † rodinu
Sobota 3. 2. <i>sv. Blažej</i>	Špičky	16:00	Na úmysl dárce
	Heřmanice	16:00	Na úmysl dárce
5. neděle v mezidobí 4. 2. Měsíční sbírka	Hustopeče	8:00	Za živé a † farníky
	Černotín	9:30	Za † kněze Jaroslava Rušara, rodiče a sourozence
	Bělotín	11:00	Na poděkování PB a PM za dar zdraví

Ohlášky:

- * Představení dětí, které by měly v letošním roce přistoupit k prvnímu svatému přijímání v Hustopečích, proběhne při páteční mši sv. v 16³⁰ hod. Prosím děti, kterých se to týká, jejich rodiče, kmotry i rodinné příslušníky, aby se této bohoslužby zúčastnili. Zároveň prosím farníky o modlitbu za tyto děti a jejich rodiny.
- * V týdnu bude první pátek v měsíci, proto budu navštěvovat nemocné a také budou adorace a zpovídání před bohoslužbami.
- * Farní den v Černotíně se uskuteční v neděli 4. 2. Ve 14³⁰ hod. začne adorace, potom bude následovat přátelské posezení, prezentace a povídání o pouti do Fatimy.
- * **POZOR ZMĚNA:** Farní tábor proběhne v termínu od 6. srpna do 12. srpna 2017 na Skavsku. Přihlášky se budou rozdávat od května.

Tel. na faru: ☎ mobil: 733 741 614

🌐 Webové stránky farnosti: www.ihustopece.cz/farnost/

ANGELUS vychází pro vnitřní potřebu farností Hustopeče nad Bečvou, Špičky, Černotín a Bělotín v nákladu 330 kusů. Vydává P. František Antonín Dostál.